

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Daniela Hájka**, místem podnikání Praha 3, Rokycanova 652/30, zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opatovická 1659/4, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem Praha 1, nábrž. Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2022, č. j. 8 A 89/2019 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2022, č. j. 8 A 89/2019 - 44, **se ruší** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát hlavního města Prahy uložil žalobci rozhodnutím ze dne 5. 6. 2018 úhrnnou pokutu za spáchání dvou přestupků ve výši 150 000 Kč. Žalobce podle tohoto rozhodnutí spáchal přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), tím, že dne 18. 4. 2018 provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo evidováno v evidenci vozidel taxislužby, a dále přestupek podle § 35 odst. 1 písm. g) tohoto zákona tím, že neměl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopii. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, č. j. 60/2018-190-TAXI/3, zrušil část výroku prvostupňového rozhodnutí, kterou byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, a v této části řízení zastavil; shledal

totiž, že žalobce ve vozidle měl doklad o oprávnění k podnikání. Dále změnil výši uložené pokuty na 100 000 Kč, a konečně prodloužil lhůtu k zaplacení pokuty na 30 dnů. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl (I. výrok); vyhověl ale návrhu na snížení pokuty a snížil ji na 50 000 Kč (II. výrok). Městský soud dospěl k závěru, že pokuta uložená žalovaným byla zjevně nepřiměřená. Snížení pokuty odůvodnil nižší společenskou škodlivostí jednání žalobce v porovnání s jinými protiprávními jednáními. Vyhodnotil, že provozování taxislužby vozidlem nezapsaným v evidenci vozidel taxislužby, a dopravním úřadem uvedené přitěžující okolnosti (vozidlo nebylo předepsaným způsobem označeno – absence svítilny s nápisem TAXI a názvu dopravce na vozidle; nebylo ani řádně vybaveno – absence taxametru ve vozidle) spotřebitele nijak nepoškodilo. Podle soudu žalobce spáchal *přestupky*, které mohly pouze narušit dané soutěžní prostředí, byly tedy jen „*administrativního rázu*“.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel předně poznamenal, že postup městského soudu, který žalobu zamítl za současného snížení uložené pokuty, je vnitřně rozporný, neboť soud měl v takovém případě žalobě částečně vyhovět. Rozhodujícím důvodem pro podání kasační stížnosti je však skutečnost, že soud moderací pokuty protiprávně nahradil správní uvážení správního orgánu uvážením svým, ačkoliv k tomu nebyly dány důvody. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by zájmy spotřebitelů převyšovaly zájmy na ochraně podnikatelského prostředí. Stěžovatel předeštel kontext a vývoj právní úpravy provozování taxislužby, působení služby *Uber* na území České republiky a relevantní správní praxe a judikatury. Dle jeho názoru neobstojí názor městského soudu, že spáchaný přestupek je z důvodu jeho (pouze) administrativní povahy méně závažný. Praktiky podnikatelů, kteří především opakovaně provozují taxislužbu neregistrovanými vozidly, totiž významně narušují trh taxislužby a přispívají k likvidaci poctivých dopravců. Ti, na rozdíl od dopravců nepoctivých, nesou vyšší náklady spojené zejména se silniční daní, vyšším pojistným a častějšími technickými kontrolami. Dříve ukládané nižší sankce neplnily preventivní funkci, a proto byly postupně ukládány pokuty vyšší.

[5] Městský soud podle názoru stěžovatele také nesprávně porovnával výši uložené pokuty s nižšími pokutami, ukládanými za „*klasické delikty*“ v oblasti provozování taxislužby s dopadem na spotřebitele (například účtování řádově vyššího jízdného či nedovolená manipulace s taxametrem). Stěžovatel souhlasí s tím, že tyto delikty jsou také velmi závažné, soud však nezohlednil, že bývají sankcionovány i v cenovém řízení či odnětím oprávnění řidiče taxislužby. Navíc nelze říct, že zájem na ochraně spotřebitele je významnější než zájem na ochraně podnikatelského prostředí. Osmý senát městského soudu šablonovitě snižuje žalovaným ukládané pokuty za obdobné delikty na polovinu, přestože ostatní senáty městského soudu i Nejvyšší správní soud shledávají pokuty v obdobných případech za odpovídající. Není možné, aby se jeden senát městského soudu natolik

pokračování

od rozhodovací praxe odchýlil, obzvlášť v případě, kdy jeho závěry o nepřiměřenosti pokuty nejsou ani správné, ani prakticky vůbec odůvodněné.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Posuzovaný případ se týká správními soudy již mnohokrát řešené otázky přepravy osob přes mobilní aplikaci *Uber*, kdy dopravce nenechal vozidlo zapsat do evidence vozidel taxislužby. Nejvyšší správní soud však nyní řeší jen otázku, zda mohl městský soud uloženou pokutu snížit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. (tzn. užít své moderační právo) z důvodu nižší společenské škodlivosti přestupku.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že se shodnou otázkou zabýval již například v rozsudcích ze dne 4. 10. 2022, č. j. 10 As 143/2022-46, ze dne 18. 10. 2022, č. j. 1 As 149/2022 - 33, ze dne 14. 3. 2023, č. j. 4 As 201/2022 - 39, či ze dne 29. 5. 2023, č. j. 2 As 127/2022 - 39 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž v nyní posuzované věci neshledal důvod se od závěrů vyslovených v těchto rozhodnutích odchýlit.

[11] Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za přestupek, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale *trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě* (§ 78 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Ukládání trestu musí splňovat nejen podmínku zákonnosti trestu, ale i jeho individualizace. Při posuzování zákonnosti uloženého trestu správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení druhu a výše trestu zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši trestu jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). V rámci moderačního práva naopak správní soud zkoumá, zda (u rozhodnutí, které z hlediska zákona obstojí) nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce pachateli uložen takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není *zjevně nepřiměřená*.

[13] Při užití soudní moderace správního trestu tak správní soud nahradí uvážení správního orgánu o výši trestu vlastní úvahou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007-119). To však neznamená, že správní soudy přistoupí k moderaci pokaždé, pokud se jim výše trestu jeví jako *nepřiměřená*. Zákonným požadavkem pro soudní moderaci správního trestu je, aby správním orgánem uložený trest byl *zjevně nepřiměřený*, tedy takový, který je zjevně neadekvátní okolnostem konkrétního případu. Podstatou soudní moderace tedy není hledání „ideální“ výše sankce; jejím smyslem je provedení korekce, pokud uložený trest, vzhledem ke konkrétnímu porušení zákona, výrazně vybočuje z obecné představy o jeho adekvátnosti a spravedlnosti, přestože byl uložen v zákoném rozmezí a správní orgán dodržel všechny zásady pro jeho ukládání a zvážil i hlediska pro jeho individualizaci (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS).

[14] Soudy tak zohledňují zejména povahu a závažnost správního deliktu [§ 37 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich; dále jen „zákon o přestupcích“], tj. mimo jiné i *význam porušeného chráněného zájmu*, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán (§ 38 tohoto zákona). Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu je rozhodující intenzita skutkových okolností, s jakou pachatel porušil právem chráněné hodnoty a zájmy, nikoli sama skutková podstata deliktu (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97, č. 2209/2011 Sb. NSS).

[15] V nyní posuzované věci stěžovatel zrušil část výroku prvostupňového rozhodnutí, kterou byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, a v této části řízení zastavil; uznal tedy žalobce vinným pouze ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, a proto rovněž snížil prvostupňovým orgánem vyměřenou pokutu ze 150 000 Kč na 100 000 Kč. Horní hranice zákonné sazby přitom v projednávaném případě činila 350 000 Kč [§ 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě ve spojení s § 35 odst. 6 téhož zákona]. Stěžovatel tedy stanovil pokutu v dolní třetině sazby. Již takto uložená pokuta do značné míry zpochybňuje úvahu městského soudu, že by tento trest byl *zjevně nepřiměřený* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 16/2008 - 80, č. 1719/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-65, č. 225/2004 Sb. NSS).

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že uložená výše pokuty není *zjevně nepřiměřená*. Žalobci hrozil trest podstatně vyšší a stěžovatel jej nakonec stanovil jen ve zhruba třetinové výši. Žádné specifické okolnosti věci, které by indikovaly, že i pokuta v této výši může být zjevně nepřiměřenou (ve smyslu výše vyloženém) zjištěny nebyly a ani městský soud je nezmiňuje [svou argumentaci staví jen na hodnocení *typové* závažnosti přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě – viz dále]. Správní trest přitom musí působit na pachatele přestupku výchovně, aby se v budoucnu vyvaroval dalšího protiprávního jednání (tzv. preventivní funkce). Současně musí způsobit citelnou újmu, jinak by se výchovný účinek trestu vytratil (tzv. represivní funkce).

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že účelem zákonné povinnosti zapsání vozidla do evidence vozidel taxislužeb, je především (obecný) zájem na zajištění pravidel provozování veřejné (individuální) dopravy. Na rozdíl od městského soudu však tuto povinnost kasační soud nepovažuje za „čistě *administrativní*“, neboť uvedený obecný zájem v sobě zahrnuje zejména zájem na zachování podnikatelského prostředí v této oblasti (vyloučení provozu neregistrovaných vozidel neposkytujících žádné záruky řádného provozování služby a vyloučení neoprávněné konkurenční výhody jejich provozovatelů).

[18] Je nutné zdůraznit, že typovou závažnost přestupků (odpovídající chráněnému zájmu, který byl protiprávním jednáním narušen) v obecné rovině hodnotí zákonodárce cestou stanovení druhů jím odpovídajících sankcí a jejich sazeb. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku v podstatě naznačil, že existuje jakýsi privilegovaný chráněný zájem, kterým je ochrana práv spotřebitelů (uživatelů taxislužby). Pokud tedy protiprávní jednání (naplňující skutkovou podstatu konkrétního přestupku v oblasti silniční dopravy) neatakuje tento chráněný zájem, nelze využít zákonem stanovenou sazbu příslušné pokuty v plném rozsahu (jinak by uložená pokuta byla zjevně nepřiměřená). Tím tedy městský soud fakticky dovodil, že kromě zájmu na ochraně spotřebitelů si jiné zájmy (včetně uvedených v předchozím odstavci) nezaslouží stejnou míru ochrany, aniž by však své úvahy dostatečně rozvedl a odůvodnil; *de facto* tím negoval vůli zákonodárce postihovat daný typ protiprávního jednání v rámci jím nastavené sazby pokut. Tento přístup nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu akceptovat. Význam chráněného zájmu (který byl protiprávním jednáním pachatele přestupku narušen) je jedním z hledisek individualizace trestu (viz odst. [12] výše). Soud nemůže jednoduše prohlásit, že jeden zákonem chráněný zájem požívá *per se* větší ochrany než zájem jiný, a automaticky (tj. bez důkladného posouzení intenzity zásahu do všech zájmů chráněných skutkovou podstatou přestupku) snížit uložený trest, není-li „privilegovaný“ chráněný zájem konkrétním posuzovaným jednáním dotčen. Tím by soud v podstatě „přepsal“ zákon, aniž by provedl individuální posouzení povahy a závažnosti přestupku, jak to předpokládá § 37 písm. a) a § 38 písm. a) zákona o přestupcích. Právě tímto mechanickým (a věcně nesprávným) přístupem dospěl městský soud ke zcela neudržitelnému závěru, že pokuta za spáchání přestupku dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě ve výši třetiny nejvyšší zákonné sazby bude v běžných případech vždy *zjevně nepřiměřená*.

[19] Pro úplnost lze dodat, že kasační soud souhlasí s názorem stěžovatele, že nelze přehlížet v praxi rozšířené porušování konkrétních povinností v oblasti provozování taxislužby, které v konečném důsledku narušují trh (individuální) přepravy osob, a to ani v případě, kdy by konkrétní spotřebitelé z takového jednání mohli profitovat. Shovívavost městského soudu vůči vědomému porušování zákonných povinností stanovených zákonem o silniční dopravě, pokud jím nejsou poškozováni spotřebitelé, není namístě.

[20] Lze tedy uzavřít, že pokud soud sníží uložený správní trest nebo od jeho uložení upustí, musí svůj postup pečlivě a přesvědčivě odůvodnit, a to s ohledem na všechny skutkové okolnosti, které existovaly v době spáchání přestupku a které musí být hodnoceny v kontextu zákonem stanovených kritérií pro ukládání trestu. To městský soud

v posuzovaném případě neučinil. Důsledkem napadeného rozsudku by byla v podstatě paušální moderace sankce u všech standardních přestupků tohoto typu, což se vymyká zákonnému vymezení moderace dle § 78 odst. 2 s. ř. s. Svou podstatou jde spíše o jakousi „soudcovskou“ novelu zákona o silniční dopravě, což soudům nepřísluší. Je proto naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí též s tvrzením stěžovatele o vnitřní rozpornosti výroků napadeného rozsudku. Žalobce formuloval žalobní petit jako eventuální; primárně navrhoval zrušení rozhodnutí stěžovatele (pro nezákonnost) a pro případ, že tomuto návrhu nebude vyhověno, navrhoval moderaci uložené pokuty (tj. korekci správního uvážení stěžovatele). Tímto způsobem tedy žalobce, jak *dominus litis*, vymezil předmět soudního přezkumu. Pokud za tohoto stavu rozhodl městský soud výrokem I. tak, že se *žaloba zamítá*, rozhodl tím o žalobě jako celku, tj. nejen o primárním, ale také o eventuálním petitu. Jestliže dále výrokem II. moderoval uloženou pokutu, znovu tím rozhodl o eventuálním petitu žaloby, a to v rozporu s výrokem I. Je tedy zcela evidentní, že výroky I. a II. napadeného rozsudku se vzájemně popírají a nemohou vedle sebe obstát. Hodlá-li správní soud přistoupit k moderaci uložené pokuty (tj. vyhovět eventuálnímu petitu), může tak učinit pouze za situace, kdy napadené správní rozhodnutí shledal zákonným (jak bylo vyloženo výše) a shledal pouze důvody pro korekci jeho věcné správnosti (tj. korekci správního uvážení při určení výše ukládané sankce). Za této situace tak (i) přistoupí k vydání moderačního výroku a současně (ii) rozhodne (zamítavě) o primárním petitu. Je přitom na jeho uvážení, zda onen zamítavý výrok bude formulován jako „*ve zbytku se žaloba zamítá*“, či „*v části, ve které se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí [...] se žaloba zamítá*“ apod. Tímto způsobem městský soud nepostupoval a výrok napadeného rozsudku je tak pro jeho vnitřní rozpornost nesrozumitelný.

[22] Je třeba dodat, že v rozsudcích ze dne 29. 6. 2023, č. j. 6 As 122/2022 - 33, a č. j. 6 As 155/2022 - 37, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že při užití moderačního oprávnění má soud rozhodnout současně o (i) zamítnutí žaloby, (ii) zrušení výroku správního rozhodnutí o uložené sankci a (iii) o moderaci uložené pokuty. Zde je ovšem nutné upozornit, že názor vyslovený šestým senátem především odporuje předcházející jednotné judikatuře tohoto soudu (například rozsudky ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82, a ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012 - 20), stojící na závěrech vyslovených v předchozím odstavci, i většině komentářové literatury (srov. L. Jemelka, M. Podbrázský, P. Vetešník, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, k § 78 s. ř. s.; Blažek, T. Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní – online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 78 s. ř. s.; či Potěšil L., Brus M., Hlouch L., Rigel F., Šimíček V.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: Leges, 2014, s. 726). Názor šestého senátu vychází výlučně z prostého převzetí argumentu vysloveného v usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46 (na který se odvolává komentář Wolters Kluwer § 78 s. ř. s., bod 26, dostupný v systému ASPI). Na rozdíl od šestého senátu se však Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci necítí být argumentem rozšířeného senátu (vysloveným v odst. [30] zmiňovaného usnesení) vázán, neboť (i) tento argument je jen součástí konstatování širších východisek tehdy posuzované věci a nepředstavuje

pokračování

tak argumentaci, na níž stojí *ratio decidendi* rozhodnutí rozšířeného senátu a (ii) jde jen o prosté konstatování (jednu větu) bez jakékoli další argumentace. Nelze přitom přehlédnout, že myšlenka vyslovená rozšířeným senátem odporuje jasnému znění § 78 odst. 1 s. ř. s., podle kterého *je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil* (dlužno dodat, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, jako samostatně uváděný důvod pro jeho zrušení, je jen specifickou vadou řízení – viz § 67 s. ř. s.). Rozšířený senát proti tomuto jednoznačnému znění zákona nepostavil žádnou argumentaci, která by umožnila jeho extenzivní výklad (zrušení části správního rozhodnutí též pro jeho věcnou nesprávnost) a popřela dosavadní judikaturu k otázce podoby výroků rozsudku soudu v případě moderační, tak jak byla popsána v předchozím odstavci. Za této situace tedy Nejvyšší správní soud setrvává na tom, že užije-li soud v případě výše zmíněného eventuálního petitu žaloby svého moderačního oprávnění, použije výrok o moderační uložené sankce a ve zbytku (pouze) žalobu zamítne, přičemž s ohledem na okolnosti výše uvedené neshledává důvodu předkládat věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

[23] Konstatovaná procesní vada [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je tak dalším důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, jakkoli kasační námitka stěžovatele, kterou bylo na tuto vadu poukazováno, je *stricto sensu* nepřipustná. Nelze totiž přehlédnout, že stěžovatel nemůže brojit proti výroku rozsudku, který založil jeho procesní úspěch (zde výrok I. - zamítnutí žaloby); v takovém případě soudní judikatura hovoří o „*subjektivní nepřipustnosti*“ kasační stížnosti (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33, ze dne 13. 9. 2012, č. j. 3 As 73/2012 - 20, či ze dne 19. 11. 2013, č. j. 1 Ans 16/2013 - 46). Kasační soud nicméně ke stěžovatelem namítané procesní vadě přihlédl *ex officio*, neboť dospěl k závěru, že jde o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu ve věci samé (§ 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.). Již výše (odst. [21]) bylo konstatováno, že výroky I. a II. napadeného rozsudku se navzájem popírají a činí tak rozhodnutí městského soudu ve věci samé nesrozumitelným. V případě odklizení pouze moderačního výroku by nadto zůstal nedotčen výrok I., kterým byla žaloba (jako celek) zamítnuta; v takovém případě by již fakticky nebylo možné vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení, jak to předpokládá § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.

[24] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil jako celek a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je městský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozsudku, že v projednávané věci nejsou dány ty důvody moderační, které městský soud v odůvodnění uvedl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nej**sou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. listopadu 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu